

בש"פ 4229/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4229/20

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים בעמ"ת 39963-06-20 מיום 22.6.2020
שניתנה על ידי כב' השופט רם וינוגרד

בשם המבקש: עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

לפניי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט רם וינוגרד) בעמ"ת 39963-06-20 מיום 22.6.2020, בגדרה דחה בית המשפט את ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג'ויהסקפה-שפירא) בת"פ 58467-06-19 מיום 9.6.2020.

1. ביום 30.6.2019 הורה בית משפט השלום (כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי) על שחרור המבקש, המואשם בביצוע עבירה של מעשה מגונה, למעצר בית מלא, בכפוף לתנאים מגבילים (מ"ת 58492-06-19 מדינת ישראל נ' פלוני). בהמשך, ביום 25.7.2019, הסכימו הצדדים להקלה בתנאי השחרור של המבקש.

2. ביני לביני, ביום 15.7.2019 הורשע המבקש, על פי הודאתו, בעבירה המיוחסת לו. בהמשך לכך, ביום

עמוד 1

7.6.2020 הגיש שירות המבחן תסקיר בעניינו של המבקש, הממליץ להקל בתנאי מעצרו לשם שילובו בהליך טיפולי, וכן לאפשר לו לצאת ממעצר הבית ללא הגבלת זמנים, בליווי מפקח. ביום 8.6.2020 הגיש המבקש בקשה להקלת תנאי שחרורו בהתאם להמלצה זו. בקשה זו נידונה על ידי המותב הדן בתיק העיקרי, וזאת מאחר שהמבקש כבר הורשע בדין.

3. ביום 9.6.2020 קיבל בית משפט השלום (כב' השופט ג'והנסקה-שפירא) את הבקשה באופן חלקי. מחד גיסא, נקבע כי יורחבו שעות היציאה של המבקש ממעצר הבית לצורך השתתפות בהליך הטיפולי. מאידך גיסא, בית המשפט חייב את המבקש להגיע לטיפולים בליווי מפקח מאושר, וכן דחה את הבקשה לאפשר למבקש לצאת ממעצר הבית ללא הגבלת זמנים. על החלטה זו הוגש ערר על ידי המבקש.

4. ביום 22.6.2020 דחה בית המשפט קמא (כב' השופט רם וינוגרד) את הערר, וזאת משני נימוקים: בהיבט המהותי - נקבע כי אין הצדקה להתערב בשיקול דעתו של בית משפט השלום, שכן ההחלטה מבוססת על עובדות המקרה והינה סבירה; בהיבט הדיוני - נקבע כי במסגרת הליכי מעצר ניתן לערור על החלטת ביניים בעניין אפשרות שיקומו של אדם, אך לא ניתן לעשות זאת כאשר הנאשם הודה, ומבקש כי לסוגיית השיקום ינתן משקל במסגרת גזר הדין. משכך, העלה בית המשפט קמא ספק בשאלה אם במקרה הנדון ניתן היה להגיש ערר על החלטת בית משפט השלום. על החלטה זו הגיש המבקש את בקשת הרשות לערור המונחת לפניי.

5. לאחר עיון בבקשת רשות ערר על נספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. כידוע רשות ערעור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערעור לבית המשפט המחוזי תינתן במשורה, ורק במקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים לה (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982); רע"פ 9273/12 לגו נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (26.12.2012)), וכן כאשר מדובר במקרים נדירים ביותר, בהם שיקולי הצדק מורים על מתן רשות ערעור (רע"פ 8192/12 עכאשה נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-12 (20.11.2012); רע"פ 7572/12 הזייל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.10.2012)). עיון בטענות המבקש לגופו של עניין מעלה כי הן נוגעות לעניינו הפרטני, וכי אין הן מצדיקות מתן רשות לערור.

6. דומה כי הבקשה שלפניי לא הייתה מוגשת אלמלא הספק שהביע בית המשפט קמא ביחס לאפשרות לערור על החלטת בית משפט השלום, בשים לב לכך שניתנה במסגרת ההליך העיקרי, לאחר הרשעת העורר, ושהיא נוגעת לאפשרות שיקומו של העורר. בעניין זה אבהיר כי בהתאם להוראת סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 ("החוק") ניתן לערור על החלטת ביניים בהליך פלילי כל עוד נושאה נכנס לגדר המונח "בעניין הנוגע למעצר", וזאת בין אם התקבלה במסגרת הליכי המעצר ובין אם התקבלה במסגרת ההליך העיקרי. זאת ועוד, לעיתים מזומנות החלטות בענייני מעצר נוגעות אף לסוגיית אפשרות השיקום. ערר המבקש לבית המשפט קמא עוסק בקביעת בית משפט השלום ביחס לתנאי שחרורו לחלופת מעצר, ומכאן שהוגש כדין, אף אם ההחלטה מושא הערר ניתנה במסגרת ההליך העיקרי, ומשליכה על אפשרות שיקומו של העורר.

נוכח האמור, הבקשה למתן רשות ערר נדחית.

ניתנה היום, ד' בתמוז התש"ף (26.6.2020).

ש ו פ ט
